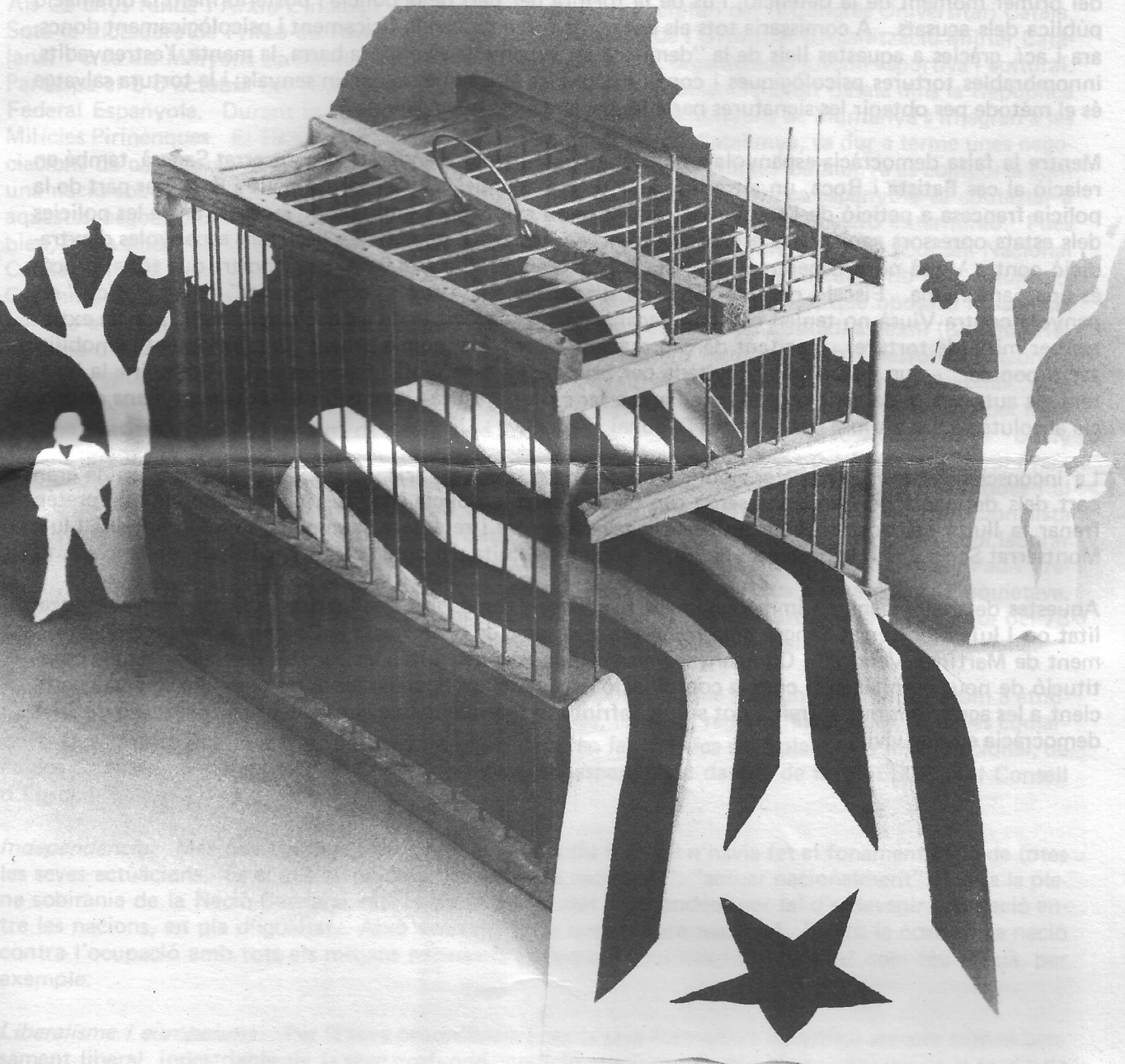

JUDICI CONTRA L'INDEPENDENTISME

JAUME MARTÍNEZ VENDRELL
LLUÍS MONTSERRAT

Independència. És el dret de les nacions a decidir el seu propi futur i a governar-se a si mateixes. És el dret de les nacions a la sobirania de la Nació Catalana. És el dret de les nacions a la llibertat i a la independència. És el dret de les nacions a la democràcia i a la justícia. És el dret de les nacions a la pau i a la cooperació internacional. És el dret de les nacions a la cultura i a la llengua. És el dret de les nacions a la vida i a la prosperitat. És el dret de les nacions a la felicitat i a la pau.

Liberalisme i democràcia. El liberalisme és el sistema polític i econòmic que garanteix la llibertat individual i la democràcia. És el sistema que garanteix la llibertat de pensament i d'expressió, la llibertat de reunió i d'associació, la llibertat de contracte i de propietat, la llibertat de moviment i de residència, la llibertat de feina i de negoci, la llibertat de creació i d'empresa, la llibertat de cultura i de llengua, la llibertat de religió i de consciència, la llibertat de ciència i de tècnica, la llibertat de comunicació i d'informació, la llibertat de viatge i de residència, la llibertat de treball i de negoci, la llibertat de creació i d'empresa, la llibertat de cultura i de llengua, la llibertat de religió i de consciència, la llibertat de ciència i de tècnica, la llibertat de comunicació i d'informació, la llibertat de viatge i de residència, la llibertat de treball i de negoci.

12 de Juny a l'"Audiencia Nacional" de Madrid

COMITÈS DE SOLIDARITAT
AMB ELS PATRIOTES CATALANS

ELS FETS

El mes de març del 1979 la policia espanyola detenia els patriotes catalans Jaume Martínez Vendrell i Lluís Montserrat Sangrà. En el curs d'aquell mes aquestes no varen ser les úniques detencions sinó que altres persones, vinculades a l'independentisme, foren també detingudes. Dies després els diaris publicaven una nota al·lucinant de la policia espanyola que acusava a tots aquests patriotes de pertànyer a un anomenat "Exèrcit Popular Català", organitzat i dirigit pel veterà patriota Batista i Roca, prestigiós etnòleg i reconegut professor d'història del Trinity College de Cambridge, mort a Barcelona poc després del seu llarg exili la tardor del 1979; els detinguts també eren acusats d'ésser els autors de les morts de l'industrial Bultó i del terratinent i ex-alcalde de la Barcelona franquista Viola.

A aquests patriotes se'ls aplicà les anomenades lleis "antiterrorista" i decret de "defensa de la Seguridad Ciudadana" acabades d'aprovar (4-XII-1978, 29-I-1979) pel Parlament Espanyol, la qual cosa permeté l'actuació arbitrària de la policia espanyola impeding el control de la defensa i l'assistència jurídica des del primer moment de la detenció, l'ús de la tortura per part de la policia i posteriorment la difamació pública dels acusats. A comissaria tots els detinguts foren torturats físicament i psicològicament doncs, ara i ací, gràcies a aquestes lleis de la "democràcia" espanyola s'aplica la barra, la manta, l'estrenyadits, innumbrables tortures psicològiques i cops i maltractes físics que no deixin senyals; i la tortura salvatge és el mètode per obtenir les signatures per a les declaracions que calguin.

Mentre la falsa democràcia espanyola empresonava a Martínez Vendrell i a Montserrat Sangrà, també en relació al cas Batista i Roca, un altre lluitador veterà, Manuel Viusà, era detingut a París per part de la policia francesa a petició de l'espanyola, posant-se en evidència l'estreta col·laboració entre les policies dels estats opressors capitalistes espanyol i francès. Aquesta detenció i les peticions espanyoles d'extradició contra Viusà no prosperaren. La vista contra Manuel Viusà, el 9 de juny, mostra que tot el procés és una pantomima. Fiscal i defensa van estar d'acord que les proves "contundents" de la "justícia" espanyola contra Viusà no tenien cap base legal, a part, —és lògic— de les declaracions a la policia extretes per mitjà de tortures (per tant de cap manera acceptables com a prova). Paral·lelament la mobilització popular —que no pogué ser evitada per les policies espanyola i francesa malgrat retenir a la frontera els autocars de la gent que anava a París a fer costat a Viusà— contribuïa fermament a una sentència absolutòria per a Viusà per part del Tribunal Francès.

La inconsciència de les acusacions obligava a absoldre Viusà a París, i a deixar en llibertat a una gran part dels detinguts de Barcelona sense cap càrrec; però la policia i la "justícia" espanyola que pretén frenar la lluita del nostre poble no es resignava a perdre i retenia a Jaume Martínez Vendrell i Lluís Montserrat Sangrà amb la pretensió de jutjar amb ells la lluita del poble català per la independència.

Aquestes detencions anaren immediatament seguides de respostes de solidaritat a Esparreguera, la localitat on Lluís Montserrat Sangrà desenvolupava la seva tasca de professor, i la Colònia Güell, lloc de naixement de Martínez Vendrell. Companys, amics i veïns es constituïren en comitès de solidaritat i la constitució de nous comitès així com la coordinació dels mateixos apareix aleshores com una resposta conscient a les agressions que sofreix i pot seguir sofrint l'independentisme conseqüent en la situació de falsa democràcia en què vivim.

BIOGRAFIES DELS PATRIOTES CATALANS INCLOSOS AL CAS BATISTA I ROCA

Els nostres patriotes són acusats, han mort, o són a la presó per haver-se lliurat sense vacil·lacions al combat.

Els vells han estat i són lluitadors de tota la vida, els joves amb generositat revolucionària han subordinat la seva realització personal a les creixents necessitats de la lluita del poble català.

Res confirma millor això que les seves mateixes biografies. Obrers, professionals o estudiants, sensibles i conscients de les aspiracions i necessitats del nostre poble no han abdicat de la lluita i d'ací la seva situació actual.

JOSEP MARIA BATISTA I ROCA

Als 22 anys funda l'Arxiu Etnològic de Catalunya i als 23 és secretari del II Congrés Universitari Català. Sota la dictadura de Primo de Rivera participa en la fundació de l'ORMICA (Organització Militar Catalana) i crea els Minyons de Muntanya. El 1930 funda Palestra, organització juvenil esportiva i cultural. Participa el 6 d'octubre del 1934 quan el president Companys proclama l'Estat Català dins la República Federal Espanyola. Durant la guerra els homes de Palestra i dels Minyons de Muntanya s'integren a les Milícies Pirinenques. El 1938, com a representant del president de Catalunya, va dur a terme unes negociacions de cara a una pau separada. En aquestes relacions diplomàtiques Catalunya es comporta com una nació sobirana, com un estat independent. El president de la República espanyola va contestar a aquestes negociacions: "Oigase bien, sabemos que el triunfo faccioso sería nuestro exterminio. Pues bien, antes nuestro exterminio que la parcelación de España". El 1940 funda el CNC (Consell Nacional Català) a l'exili, com a representació de la legitimitat catalana. El CNC es vincula amb les Comunitats Catalanes d'Amèrica i amb el FNC (Front Nacional de Catalunya) a l'interior, que oposava resistència armada a l'ocupació. El CNC tenia tractes d'igual a igual amb el govern d'Euskadi a l'exili (Batista i Roca tenia d'abans de la guerra una estreta amistat amb el president Aguirre i amb Telesforo Monzón), i amb els republicans espanyols, no sense dificultats, perquè volien reduir el CNC a "òrgan regional". Un cop vist que la derrota de l'Eix no comportava la fi del feixisme espanyol sinó la consolidació del franquisme, Batista es dedicà a l'ajut dels grups de l'interior i a la internacionalització del cas català. L'any 1952 signà un memoràndum adreçat a la UNESCO denunciant la política anticatalana del general Franco i el 1964 presenta un memoràndum al Consell d'Europa reclamant les llibertats democràtiques i el dret d'autodeterminació. Els anys seixanta Batista i Roca s'aboca a potenciar el moviment nacionalista a l'interior a través del Servei d'Informació Catalana (S.I.N.C.) i dels contactes personals i a col·laborar en el relleu cultural ajudant revistes (a l'exterior, és clar) o endegant els encontres de "Pau i Treva". El setembre del 1977 tornà de l'exili. El caire que prenia la política a casa nostra l'inquietava. Veia molta pressa a ocupar càrrecs i molta lentitud en la recuperació de l'autogovern. La tardor del 78 morí, havent donat testimoni d'algunes de les seves comeses com a representant de la Nació Catalana.

El pensament de Batista i Roca. Països Catalans: Tenia molt clar que som una sola nació. Com a etnòleg i historiador s'aplicà a l'estudi de les Terres Catalanes, les seves regions històriques, les seves comarques, la seva diversitat i els trets unificadors. Igualment en fer política se la planteja a nivell nacional, de Països Catalans, des del CNC als tractes amb bascos i espanyols o davant de la UNESCO o el Consell d'Europa.

Independència: Més que veure-la com un llunyà objectiu final ell n'havia fet el fonament lògic de totes les seves actuacions. És el que ell en deia "ser catalans nacionals", "actuar nacionalment". Volia la plena sobirania de la Nació Catalana, que es dotés d'un Estat independent per tal d'esdevenir una nació entre les nacions, en pla d'igualtat. Això volia dir tenir una cultura nacional. Essent la nostra una nació contra l'ocupació amb tots els mitjans necessaris i adequats, polítics i militars, tal com féu Macià, per exemple.

Liberalisme i europeisme: Per la seva procedència i per la seva formació s'identifica sempre amb el pensament liberal, indestriable de la seva profunda condició cristiana. Com a historiador seguia la teoria de les civilitzacions de Toynbee, segons la qual contemplava la imminent ensulciada final de l'Imperi espanyol i la necessitat de preparar-se per a l'emergència de la Nació Catalana i la seva completa realització. No va perdre mai la fe en Europa malgrat que les democràcies occidentals van deixar el poble català a l'estacada, primer al final de la Segona Guerra Mundial i després en el llarg túnel franquista.

MANUEL VIUSA

Pintor. Fill d'un descarregador del moll del port de Barcelona. Nasqué en aquesta ciutat l'any 1918. Després de cursar els estudis primaris a les escoles de la Generalitat, als 14 anys comença a treballar en una empresa de decoració de vidre, que durant la revolució de 1936 esdevingué un model d'empresa col·lectivitzada. En aquests anys de joventut comparteix l'activitat laboral amb la seva formació artística a Belles Arts. Als 18 anys es fa voluntari a la guerra i en el marc de la seva activitat al Servei de Transmissió compleix missions d'alta perillositat. El 1940 es casa amb l'escultora i pintora Gertrudis Galí i ingressa al Front Nacional de Catalunya (FNC) recentment constituït i s'instal·len a Terrassa, on comencen una intensa activitat artística i política i la seva casa esdevé un centre de resistència artísticopolítica. D'aquesta època daten les seves activitats d'ajuda a la resistència francesa durant la II Guerra Mundial. La greu caiguda del FNC el 1948 obliga la família Viusà que ja són el matrimoni i tres filles petites a passar la frontera clandestinament i a exiliar-se a Catalunya-Nord on neix un quart fill i on segueixen treballant en tasques de resistència políticocultural (edició de "Per Catalunya Lliure" òrgan del FNC). El 1956 la família Viusà s'instal·la a París des d'on ajuden políticament, econòmicament, moral i professionalment a molts catalans, així Raimon, Lluís Llach, Ovidi Montllor els hi deuen els seus primers recitals a París. Els anys seixanta Viusà emprèn l'edició de la revista "Som" que publica un número monogràfic dedicat al president Companys i un altre dedicat al president Macià. La família Viusà-Galí ha compartit la seva tasca de resistència políticocultural amb la seva carrera artística i han realitzat exposicions a Catalunya, França, Suïssa i els EUA.

El mes de març d'enguany Manuel Viusà era detingut per la policia francesa a requeriment de l'espanyola la qual acusava a Manuel Viusà de pertànyer a un "Exèrcit Popular Català" i demanava la seva extradició; la manca de proves aportades per la justícia espanyola i la mobilització popular han aconseguit la llibertat de Manuel Viusà.

JAUME MARTÍNEZ I VENDRELL

Va néixer el 20 d'abril del 1915 a la Colònia Güell (Santa Coloma de Cervelló). Quan es proclamava la República tenia 16 anys i ja demanava una més àmplia llibertat per a Catalunya. Durant aquests anys es dedicava a les tasques culturals. Va fundar la Biblioteca Popular "Joaquim Folguera" del seu poble. Als 19 anys, i fins i tot potser abans, forma part de la joventut nacionalista del poble, més o menys en la línia d'en Macià. Quan esclata la guerra marxa voluntari a Mallorca l'agost del 36. Poc després ingressa en l'Escola Popular de Guerra i en surt tinent d'artilleria. Tot seguit el destinen al front d'Aragó. Al front, els soldats li cantaven una cançó dedicada a ell. El destinaren a diversos fronts, però sempre a l'Aragó. Va venir a rereguarda per fer un curset d'oficial d'estat major, recomanat pels seus superiors. El va aprovar però preferí tornar al front, encara que no li pogueren donar la mateixa bateria. En un moment donat es trobaren junts al front l'actual bateria i l'antiga. Aquests varen estar molt contents i seguiren disparant, malgrat que l'enemic els havia localitzat, perquè es donava la circumstància que mentre havien tingut el capità Martínez no havien tingut quasi cap baixa. Es trenca el front d'Aragó. És fet presoner, però en un descuit va aconseguir d'escapar-se i tornà al seu destacament, un dels darrers en travessar els Pirineus després de la desfeta. Arribà al front de Montblanc i és ferit al Coll de Lilla. Ve ferit a Barcelona, d'on va sortir encara no guarit del tot amb l'entrada de les tropes franquistes. (Durant la guerra gràcies a en Jaume i els seus companys no es comet cap acte de violència al poble). D'aquí aniria a parar al camp de concentració de Sant Cebrià a França, d'on s'escapa per venir a Barcelona el 4 de juliol del 39 amb ganes d'organitzar algun grup de resistència. En començar la guerra mundial immediatament es posa en contacte amb la resistència francesa i ajuda a passar la frontera als qui fugien de l'agressió nazi. Foren molt nombrosos els serveis que va prestar a la resistència (informacions, etc...), tant és així que fou proposat per la Legió d'Honor, una de les més altes distincions que concedeix l'Estat francès, però ell no volgué acceptar dient que humanitàriament també els hauria ajudat i que de fet havia lluitat per Catalunya (llavors encara tothom creia que ajudant els aliats aquests ens treurien, un cop acabada la guerra, el franquisme del damunt). La diada de Sant Jordi del 1943 posà la primera senyera que aparegué durant tots aquests anys. Fou al telefèric de Sant Sebastià al port de Barcelona. L'11 de setembre del 43 posaren una senyera a les torres de la Sagrada Família i per segona vegada al telefèric de Sant Sebastià. Amb motiu d'una final es posà també una senyera al camp del Barça. És per aquesta època que es forma el Front Nacional de Catalunya després de les converses amb militants de l'interior i de l'exterior. En Jaume Martínez fou un dels fundadors i dirigents. Editaven "Per Catalunya" del qual tiraven uns 5000 exemplars i es repartien tots. En haver-se de celebrar un final de copa a Montjuïc a primers de juny del 46 intentaren posar una senyera que s'havia de desplegar durant el partit. Allà un de l'equip de col·locació va ser detingut per la guàrdia civil, apallissat i torturat. Arran d'aquesta deten-

ció foren detinguts els militants de la impremta i d'altres companys. Aquest fou el motiu de la detenció d'en Jaume Martínez Vendrell amb 14 o 15 companys més el 13 de juny del 1946. Trigaren a fer-li el judici més de 3 anys (judici militar); fou condemnat a 20 anys de presó i traslladat al penal de San Miguel de los Reyes (València) fins que amb motiu del Congrés Eucarístic es donà una amnistia d'una quarta part de la condemna, i amb la redempció per treball pogué sortir el 23 de novembre del 52. Passà un temps dedicat al treball i cap al 63-64 fou requerit novament per ésser secretari del FNC i acceptà perquè continuava la repressió franquista. Deixà de ser-ho cap el 65-66. Durant el 67 començà a donar lliçons d'història de Catalunya i formació de l'esperit patriòtic a algun grup amb la condició que no sabien qui era i així fins el 77 què per malaltia se'n va anar a viure a Andorra. De vegades venia a veure la família. El 4 de març fou detingut. Amb la seva detenció i empresonament la policia espanyola pretén jutjar i condemnar el comportament de tota una vida al servei de Catalunya.

LLUÍS MONTSERRAT I SANGRA

En Lluís Montserrat i Sangrà, nascut a Fondarella, a les terres de Lleida el 17 d'agost de 1951, és llicenciat en Ciències Físiques. Conscient de la injustícia que pateix la nació catalana s'integra a la lluita per la independència i durant tots els anys de la por combat sense defallences al FNC i en el si del moviment pagès i del moviment estudiant, lluitant activament pel socialisme i la independència dels Països Catalans. Entre les moltes accions de propaganda en què va participar, hi figura la col·locació de potents altaveus en llocs públics amb al·locucions per l'11 de setembre i l'1 de maig. Després de la mort del Dictador deixà el Front, però mantingué una vinculació activa amb els moviments catalanistes independents. Actualment era professor de Física de BUP a Esparreguera, on és molt apreciat per les seves qualitats humanes i per la seva competència científica.

És detingut juntament amb altres companys i és inclòs dins del cas Batista i Roca. És el més torturat de tota la colla i malgrat no ser reconegut per cap dels testimonis i no tenir una sola prova que l'acusi és retingut a la presó Model, i sense cap garantia de no ser conenmat a trenta anys.

PRIMER PROCÉS POLÍTIC CONTRA L'INDEPENDENTISME

El 12 de juny la "justícia" espanyola iniciarà el procés contra els patriotes catalans Jaume Martínez Vendrell i Lluís Montserrat Sangrà. Es tracta d'un judici on el que menys importarà al tribunal és la manca de proves amb què es fonamenten les acusacions de la policia contra aquests dos lluitadors, perquè el que es jutjarà serà, en canvi, un passat combatiu i un present de lluita per la independència de la nostra nació. Es tracta de fer un escarment a la nostra nació en les persones d'aquests dos patriotes. Es tracta de reprimir l'independentisme i especialment els seus sectors més combatius tal com ho demostren les altres successives detencions d'independentistes (com les de Joaquim Pelegrí, Frederic Benta-nax, Albert Rubio...). Es tracta d'agredir l'independentisme conseqüent quan el pacte social i polític de l'Estat espanyol s'està afermant i quan tant o més que mai el govern compta amb l'ajut de l'oposició claudicant.

Estem davant d'un judici contra el moviment independentista, judici que s'enquadra dins un marc polític molt concret i significatiu: en efecte, ens trobem en el punt culminant d'una reforma política clarament antipopular i anticatalana, iniciada, per una banda, amb la promulgació d'una constitució contrària al poble treballador català; continuada amb les lleis dites antiterroristes aprovades pel Parlament espanyol, que fan possible les detencions arbitràries i les tortures als nostres lluitadors; i que ara es pretén donar per acabada amb la institucionalització de l'Autonomia regionalista, que compta amb l'activa participació de les forces polítiques sucursalistes (CDC, PSC, PSUC), les quals en cap moment no estan disposades a deixar de donar suport a la política repressiva del govern espanyol.

Aquesta reforma política manté tot allò que és consubstancial a l'estat espanyol: l'opressió nacional i l'explotació de classe. Tots els quadres de la policia, l'administració i la "justícia" franquista es mantenen als seus llocs, enfortits, si cal, per la col.laboració de les forces claudicants. Un exemple concret és el del Jutge Gómez Chamarro, ja antic responsable del Tribunal de Orden Público del franquisme, que durant un llarg període ha portat aquest cas, tot desestimant qualsevol prova favorable que es pogués aportar i acceptant les que, al seu entendre, podien perjudicar els nostres patriotes. Aquest mateix jutge que davant dels independentistes s'ha mostrat sempre agressiu, tingué en canvi una actitud extremadament tolerant i més que sospitosa envers els acusats del cas Atocha, arribant a facilitar la fugida d'un dels implicats.

No és pas un fet casual que la data del Judici de Martínez Vendrell i Montserrat Sangrà s'hagi fixat immediatament després de la definitiva institucionalització de l'autonomia sucursalista, és a dir després de les eleccions al Parlament de Catalunya, després de la constitució del parlament català regionalista i després de la formació del govern regionalista d'en Pujol.

L'actitud d'inhibició demostrada envers el Judici contra els patriotes catalans en general i contra els del cas Batista i Roca en particular, tant en la sessió d'inauguració del parlament català com en els actes i sessions posteriors, és evident que han contribuït decisivament a accelerar el muntatge d'aquest Judici i han facilitat als acusadors la tasca de demanar la màxima condemna per a Martínez Vendrell i Montserrat Sangrà —30 anys i quatre mesos de presó i cinc milions de pessetes d'indemnització— sense tenir la més mínima prova judicialment seriosa.

Davant d'aquesta situació s'imposa la mobilització popular en la defensa d'uns homes que pertanyen al poble i que aquest reclama com a seus. Però el Ministeri de l'interior preveient aquest fet ha iniciat també una ofensiva per frenar la mobilització. És per això que seixanta-quatre persones, totes elles significades en la lluita nacionalista i independentista i, entre aquestes, onze que d'un any ençà treballen intensivament al si dels Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans, un mes abans del judici han estat amenaçades de mort si no deixen l'activitat política abans del 6 de juny, és a dir, una setmana abans de la data del judici. Aquesta ofensiva d'un autoanomenat "Batallón catalano-español" pretén impedir la tasca intensiva dels Comitès en la solidaritat amb els patriotes catalans. Però no pas disposats a abandonar els seus millors lluitadors a mans d'un judici espanyol contra l'independentisme. La resposta dels Comitès a aquestes amenaces ha estat contundent i l'hem donada a conèixer a l'opinió pública amb un comunicat que volem reproduir en aquest dossier:

Comunicat davant les amenaces de mort del "Batallón Catalano-Español".

Onze membres dels Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans, entre ells familiars de presos i companys ex-represaliats, han rebut amenaces d'un anomenat "Batallon Catalano-Español" si el dia 6 de juny no han abandonat l'activitat de defensa dels patriotes empresonats. L'amenaça es fa extensiva als integrants dels diversos Comitès locals i comarcals.

Els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans denunciem davant tot el nostre poble el contingut d'aquestes amenaces que es donen justament pocs dies abans del primer judici del postfranquisme contra l'independentisme català. El judici contra els Patriotes Jaume Martínez i Lluís Montserrat es celebrarà el 12 de juny, i aquest fet és explícitament esmentat en les cartes d'amenaça.

Els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans ens comprometem a seguir impulsant i a incrementar les mobilitzacions per la llibertat dels patriotes catalans, malgrat les amenaces, i pensem obrir investigacions sobre els autors de les cartes i la seva possible vinculació amb la policia espanyola, i a respondre com calgui a qualsevol agressió contra l'independentisme.

Països Catalans, 10 de maig de 1980

COMITÈS DE SOLIDARITAT AMB ELS PATRIOTES CATALANS.

Amb aquest judici l'Estat espanyol intenta fer la prova del foc a l'independentisme català. Els catalans ens hem d'organitzar perquè l'anomenada "justícia espanyola" no torni a fer una de les seves. Hem d'evitar l'escarni que suposaria un escarment a la nostra nació en la persona dels dos patriotes. No hem d'oblidar que el deteriorament de la dictadura el van fer possible els homes que van lluitar decididament i sense por, és a dir, homes com els que actualment estan a la presó i als quals la "justícia democràtica" espanyola pretén jutjar el dia 12 de juny, i no pas els homes que esperaven tranquil·lament l'hora de votar mentre els altres es jugaven la pell o la llibertat. No ho dubteu.

VALORACIÓ JURÍDICA

Els advocats defensors (August Gil Matamala i Jordi Casassalat) demanaran en aquest judici la lliure absolució dels patriotes Jaume Martínez i Lluís Montserrat per manca de proves; si aquesta fós negada, exigiran que el cas sigui inclòs en l'amnistia del 15 de Novembre de 1977 (veure annex), en la qual els fets que se'ls imputen queden plenament integrats.

La demanda de lliure absolució té un sòlid fonament tant en el terreny de les declaracions dels inculpats i dels mateixos testimonis com en la més absoluta manca de proves que justifiquin qualsevol acusació.

Jaume Martínez i Lluís Montserrat han negat davant dels jutjats qualsevol relació amb els fets que se'ls imputen. El fiscal únicament pot basar-se en les declaracions tretes a Comissaria sota pressions i tortures (veure annex) després de 10 dies d'incomunicació, en aplicar-los-hi la llei antiterrorista. Però com de tots és sabut aquestes declaracions no tenen cap validesa jurídica.

En les declaracions davant del jutge, Jaume Martínez i Lluís Montserrat admeten la seva pertanyença a una organització independentista inspirada per l'insigne professor Batista i Roca. Lluís Montserrat treballava en l'aparell de propaganda i Jaume Martínez posà al servei d'aquesta organització la seva experiència històrica militar de cara a la formació teòrica de gent jove, però no assumí cap càrrec, com ell mateix fa constar en la seva declaració.

La seva no implicació en l'atemptat a l'industrial Bultó és corroborada per les declaracions dels testimonis directes de l'acció, que no podem suposar precisament favorables a la causa independentista. Tots ells manifesten no reconèixer a cap dels patriotes.

Igualment hi ha una absoluta nul·litat de proves. Tots els escorcolls realitzats per la policia donaren resultats negatius. Així mateix, segons tenim entès, les proves adduïdes pel fiscal són absolutament irròries i van des d'una fotografia de Batista i Roca de jove a una biografia sobre l'insigne professor feta, sense massa originalitat per cert, per un diari madrileny amb l'objectiu de fer conèixer la seva figura als espanyols, tot passant per una carta a "la Vanguardia" d'una nena que es queixa de què el seu pare no troba feina perquè no sap parlar català.

Totes les declaracions i la mateixa nul·litat de proves porten els advocats defensors a demanar conseqüentment la lliure absolució dels presos. Però és que encara n'hi ha més. Hi ha l'absoluta inscripció d'aquests fets (que tingueren lloc el 9 de maig del 77) a l'amnistia del 15 d'octubre del mateix any. I aquí cal fer constar, enfront de qualsevol argücia jurídica que pretengui presentar Jaume Martínez i Lluís Montserrat com a delinqüents comuns, que aquests pertanyien a una organització patriòtica i independentista i, per tant, amb objectius polítics.

Si els tribunals espanyols —és a dir, de la nació opressora— consideren que lluitar per la independència del nostre país és un delicte que reclama la màxima pena, els Comitès de Solidaritat considerem que aquests fets tenien una finalitat política, i que els fets d'aquest caràcter ja no poden ser jutjats perquè entren dins el període de temps de l'amnistia decretada per llei del 15-X-77 (tal com s'ha vingut aplicant als fets ocorreguts a Euskadi en aquest mateix període, com per exemple al segrestament i mort de l'industrial Ybarra).

El que procedeix en aquest cas, doncs, és l'aplicació de l'amnistia i una sentència d'absolució total perquè la manca de proves en relació amb el cas Bultó és absolutament evident.

Els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans menem una mobilització continuada des del març del 79. Pintades, encartellades, actes informatius, exposicions, manifestacions, festivals, emplaçaments als parlamentaris... La lluita per la llibertat dels patriotes catalans ha pres totes les formes de l'acció i la informació. S'ha extès pràcticament per tot Catalunya-Principat i, darrerament, també al País Valencià.

És la lluita per la llibertat de Jaume Martínez Vendrell i Lluís Montserrat, però també en defensa de Joaquim Pelegrí, Frederic Bentanax, Miquel Argilés, Albert Rubio, Carme Marín, J. Manuel Vieites, Guillem Lorenzo, J. Agustí Pérez Herrera, de tots els patriotes avui empresonats per l'estat espanyol i dels independentistes que resten en terres d'exili.

En aquesta lluita de Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans hi ha hagut fites importants. Xerrades com les de Fondarella (Terres de Lleida) l'11 de novembre o a Manresa el 19 d'octubre, manifestacions com les del 19 de juliol, 9 de setembre (Fossar), 15 de desembre i 23 d'abril, a Barcelona. Exposicions col·lectives de pintors catalans en solidaritat amb els patriotes a Barcelona i Girona, mobilitzacions en l'aniversari de la mort en combat del patriota català Martí Marcó (25-26 de gener), viatge de suport a Manuel Viusà amb retenció a la frontera, emplaçament als parlamentaris en la primera sessió del Parlament de Catalunya (10 d'abril)...

Les pressions dels Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans han fet que diversos ajuntaments d'arreu de Catalunya-Principat demanessin la llibertat dels detinguts: Esparreguera, Sant Just Desvern, Santa Coloma de Cervelló, 24 ajuntaments de les Terres de Lleida... Francesc Ferrer, senador per Girona, presentà en nom dels Comitès la demanda de llibertat per als patriotes al Senat. També nombroses institucions cíviques han donat suport a aquesta exigència, i hi ha gestions per tal que el Parlament de Catalunya s'hi pronunciï oficialment, com ja han fet diversos diputats i consellers a títol individual.

Amb aquesta acció continuada els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans hem aconseguit petites i grans victòries, com l'alliberament definitiu de Manuel Viusà o l'alliberament provisional d'altres implicats per la policia espanyola. Hem aconseguit una major sensibilització popular sobre la repressió a l'independentisme.

Però el camí recorregut, tot i ser important, no és ni de bon tros suficient. Cal que continuem la lluita, i que aquesta s'intensifiqui ara en la perspectiva immediata del judici del dia 12 de juny. Cal que arrenquem amb la mobilització els patriotes catalans de les presons espanyoles.

Ara més que mai els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans demanem la teva col·laboració.

Company:

- ★ participa en les mobilitzacions convocades
- ★ organitza't als Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans del teu barri o poble
- ★ dóna suport econòmic i material a la causa dels patriotes catalans

LLIBERTAT JAUME MARTÍNEZ I LLUÍS MONTSERRAT !

LLIBERTAT PATRIOTES CATALANS !

COMITÈS DE SOLIDARITAT AMB ELS PATRIOTES CATALANS

Gran Via, 565, 3er. Tfn. (93) 254 56 25 (dies feiners de 7 a 10)

Compte corrent: 3.277-05 Ag. Fabra i Puig-Meridiana
Caixa de Pensions per a la Velleja i d'Estalvis.

LLEI D'AMNISTIA

BOLETIN OFICIAL DEL ESTADO
17 octubre 1977 (número 248)

Ley 15 octubre 1977, núm. 46/77 (Jefatura del Estado).
AMNISTIA. La concede.

Artículo primero.

I. Quedan amnistiados:

a) Todos los actos de intencionalidad política, cualquiera que fuese su resultado, tipificados como delitos y faltas realizados con anterioridad al día quince de diciembre de mil novecientos setenta y seis.

b) Todos los actos de la misma naturaleza realizados entre el quince de diciembre de mil novecientos setenta y seis y el quince de junio de mil novecientos setenta y siete, cuando en la intencionalidad política se aprecie además un móvil de restablecimiento de las libertades públicas o de reivindicación de autonomías de los pueblos de España.

c) Todos los actos de idéntica naturaleza e intencionalidad a los contemplados en el párrafo anterior realizados hasta el seis de octubre de mil novecientos setenta y siete, siempre que no hayan supuesto violencia grave contra la vida o la integridad de las personas.

II. A los meros efectos de subsunción en cada uno de los párrafos del apartado anterior, se entenderá por momento de realización del acto aquel en que se inició la actividad criminal.

La amnistía también comprenderá los delitos y faltas conexos con los del apartado anterior.

Artículo segundo.

En todo caso están comprendidos en la amnistía:

a) Los delitos de rebelión y sedición, así como los delitos y faltas cometidos con ocasión o motivo de ellos, tipificados en el Código de Justicia Militar (R. 1945, 1010; R. 1946, 1232 y N. Dicc. 5668).

b) La objeción de conciencia a la prestación del servicio militar, por motivos éticos o religiosos.

c) Los delitos de denegación de auxilio a la Justicia por la negativa a revelar hechos de naturaleza política, conocidos en el ejercicio profesional.

d) Los actos de expresión de opinión, realizados a través de prensa, imprenta o cualquier otro medio de comunicación.

e) Los delitos y faltas que pudieran haber cometido las autoridades, funcionarios y agentes del orden público, con motivo u ocasión de la investigación y persecución de los actos incluidos en esta Ley.

f) Los delitos cometidos por los funcionarios y agentes del orden público contra el ejercicio de los derechos de las personas.

Artículo tercero.

Los beneficios de esta Ley se extienden a los quebrantamientos de condenas impuestas por delitos amnistiados, a los de extrañamiento acordados por conmutación de otras penas y al incumplimiento de condiciones establecidas en indultos particulares.

Artículo cuarto.

Quedan también amnistiadas las faltas disciplinarias judiciales e infracciones administrativas o gubernativas realizadas con intencionalidad política, con la sola exclusión de las tributarias.

Artículo quinto.

Están comprendidas en esta Ley las infracciones de naturaleza laboral y sindical consistentes en actos que supongan el ejercicio de derechos reconocidos a los trabajadores en normas y convenios internacionales vigentes en la actualidad.

Artículo sexto.

La amnistía determinará en general la extinción de la responsabilidad criminal derivada de las penas impuestas o que se pudieran imponer con carácter principal o accesorio.

Respecto del personal militar al que se le hubiere impuesto, o pudiera imponérsele como consecuencia de causas pendientes, la pena accesoria de separación del servicio o pérdida de empleo, la amnistía determinará la extinción de las penas principales y el reconocimiento, en las condiciones más beneficiosas, de los derechos pasivos que les correspondan en su situación.

Artículo séptimo.

Los efectos y beneficios de la amnistía a que se refieren los cuatro primeros artículos serán en cada caso los siguientes:

a) La reintegración en la plenitud de sus derechos activos y pasivos de los funcionarios civiles sancionados, así como la reincorporación de los mismos a sus respectivos Cuerpos, si hubiesen sido separados. Los funcionarios repuestos no tendrán derecho al percibo de haberes por el tiempo en que no hubieren prestado servicios efectivos, pero se les reconocerá la antigüedad que les corresponda como si no hubiera habido interrupción en la prestación de los servicios.

b) El reconocimiento a los herederos de los fallecidos del derecho a percibir las prestaciones debidas.

c) La eliminación de los antecedentes penales y notas desfavorables en expedientes personales, aun cuando el sancionado hubiese fallecido.

d) La percepción de haber pasivo que corresponda, en el caso de los militares profesionales, con arreglo al empleo que tuvieren en la fecha del acto amnistiado.

e) La percepción del haber pasivo que corresponda a los miembros de las Fuerzas de Orden Público, incluso los que hubiesen pertenecido a cuerpos extinguidos.

Artículo octavo.

La amnistía deja sin efecto las resoluciones judiciales y actos administrativos o gubernativos que hayan producido despidos, sanciones, limitaciones o suspensiones de los derechos activos o pasivos de los trabajadores por cuenta ajena, derivados de los hechos contemplados en los artículos primero y quinto de la presente Ley, restituyendo a los afectados todos los derechos que tendrían en el momento de aplicación de la misma de no haberse producido aquellas medidas, incluidas las cotizaciones de la Seguridad Social y Mutualismo Laboral que, como situación de asimiladas al alta, serán de cargo del Estado.

Artículo noveno.

La aplicación de la amnistía, en cada caso, corresponderá con exclusividad a los Jueces, Tribunales y Autoridades Judiciales correspondientes, quienes adoptarán, de acuerdo con las Leyes procesales en vigor y con carácter de urgencia, las decisiones pertinentes en cumplimiento de esta Ley, cualquiera que sea el estado de tramitación del proceso y la jurisdicción de que se trate.

La decisión se adoptará en el plazo máximo de tres meses, sin perjuicio de los posteriores recursos, que no tendrán efectos suspensivos.

La amnistía se aplicará de oficio o a instancia de parte con audiencia, en todo caso, del ministerio fiscal. La acción para solicitarla será pública.

Artículo diez.

La autoridad judicial competente ordenará la inmediata libertad de los beneficiados por la amnistía que se hallaren en prisión y dejará sin efecto las órdenes de busca y captura de los que tuviesen declarados en rebeldía.

Artículo once.

No obstante lo dispuesto en el artículo noveno, la Administración aplicará la amnistía de oficio en los procedimientos administrativos en tramitación y a instancia de parte, en cualquier caso.

Artículo doce.

La presente Ley entrará en vigor el mismo día de su publicación en el "Boletín Oficial del Estado".

INFORME DE LES TORTURES EMPRADES A COMISSARIA ALS DETINGUTS

LA BARRA. Et posen les esposes, després d'embolicar-te les munyques amb draps, per tal que no et deixin marques. Seguidament et fan posar els genolls entre els braços i passen una barra metàl·lica per sobre els colzes i per sota els genolls. Tot seguit t'aixequen i col·loquen els extrems de la barra recolzats en dues taules, quedant penjat de cap per avall, aguantant els genolls i les munyques el pes de tot el cos. Immediatament les esposes es claven a les mans, que s'inflen, perdent braços i cames la sensibilitat i començant a notar al cap l'afluència de sang. Per tal que els roçaments facin sentir més molèsties, et donen cops per a fer-te balancejar. També van donant cops als dits entumits i t'aixequen el cap de tant en tant per a deixar-lo caure seguidament de cop. Al cap d'un temps de tenir-te així et deixen seure una estona, per tornar a començar quan agafes novament la sensibilitat. Cada nova vegada el dolor és molt més intens, fins que a partir de la tercera esdevé ja insuportable. Després d'una d'aquestes sessions (unes quatre o cinc hores) pràcticament no pots caminar ni fer servir les mans.

LA MANTA. Agafen una manta i la dobleguen en quatre. La posen damunt el cap, estrenyent-la amb mocadors fortament al voltant del coll, mentre t'emmanillen les mans al darrere. Al cap d'un moment et manca l'aire i, simultàniament, el vapor de la pròpia respiració i la calor de la manta fa que comencis a suar i a respirar més aigua que no pas aire. Les sessions es perllonguen segons la resistència de cada un i produeixen, a més de l'ofec, congestions pel calor, rodaments de cap i sensacions de vòmit. Quan els sembla que una persona no queda prou greument afectada, et colpegen i t'obliguen a caminar amb els genolls flexionats, la manta posada i les mans emmanillades al darrere, el que agreuja molt més tots els efectes. Cada vegada que caus a terra, et colpegen i et donen puntades per fer-te aixecar, amenaçant-te que si tornes a caure procuris trencar-te el cap, perquè si no ho faran ells contra un radiador. Al cap d'unes hores, el congestionament és molt fort, els rodaments de cap continus, els llavis es tallen i queden plens de crostes, arriben a sortir tot de grans a la cara i l'esforç pulmonar fa que hi hagi un estat d'esgotament constant.

L'ESTRENYADITS. És un aparell format per cinc bastons rodons, d'uns 20 cms. de llargada i una mica més prims que els d'una mà, excepte el polze, un bastó entre

cada dit. Aleshores estrenyen del costat on no són lligats, produint un fort dolor i la sensació que et trencaran tots els dits. Fet després d'una sessió de "barra" és encara molt més insuportable.

TORTURES PSICOLÒGIQUES. Innombrables: es poden citar: Amenaces constants que torturaran els familiars; coaccions perquè signis el que ells pretenen, amenaçant que si no, no en sortiràs viu; mentides constants sobre acusacions contra teu dels altres detinguts; coaccions constants per a què acuis els altres per tal que ells et puguin deixar tranquil; coacció final ensenyant un telex del Ministre de l'Interior comunicant que no hi havia cap impediment per part del Ministre de Justícia per perllongar deu dies més la detenció, i que per tant valia més signar, perquè era evident que d'allà no en sortiries "fins que signes".

COPS I ALTRES MALS TRACTES FÍSICS. Tots els cops eren molt controlats per tal que fessin mal però que no deixessin senyals. Normalment eren bufetades, o cops de puny i puntades a l'estómac i al fetge. Des del primer moment no varen deixar dormir a la gent, mantenint-los constantment desperts, rellevant-se una dotzena de policies (tot el grup segon) Això va durar d'una forma continuada fins el cinquè dia, en què, per primera vegada, varen deixar dormir unes hores. Després del cinquè dia varen seguir aplicant-ho de forma intermitent, baixant a la gent als calabossos a les dotze de la nit, per tornar-los a pujar a les dues, o bé a les cinc de la matinada per pujar-los a les vuit. Quan es cansaven de mantenir una situació de tensió o de tortura, et feien estar dret durant unes hores per tal de poder descansar ells, sense deixar que tu ho fessis.

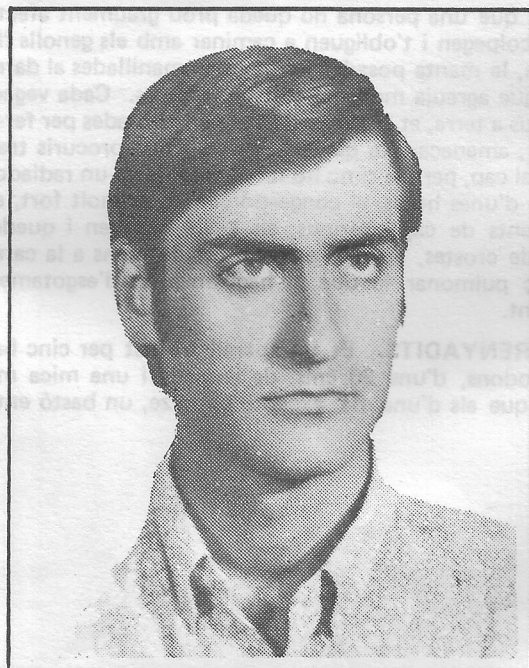
Totes aquestes tortures varen ésser aplicades en forma bastant general, però especialment a Lluís Montserrat, qui va rebre la pressió més forta i continuada, que el va dur, el setè dia, a intentar suïcidar-se, tirant-se per una finestra, cosa que van impedir, agafant-lo pels peus. Després d'això li varen injectar Pentotal, que el va deixar totalment paràlitzat. Mentre varen durar els efectes, varen seguir fent preguntes.

Jaume Martínez va ésser sotmès principalment a la manta i a no deixar-lo reposar en cap moment.

Totes les tortures psicològiques varen ésser emprades constantment amb tots els detinguts.

JAUME MARTÍNEZ VENDRELL

LLUÍS MONTSERRAT SANGRA